

מנחות דף נח

עניין: כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו

שיח שרפי קודש ח"א

בשם הרבי מקאצק

(גב) **עוד שמעתי בשמו חק' עה"פ**
כי כל שאור וכל דבש
לא תקטירו ממנו אשה לד', אמר
בוה"ל נישט פאהריש, נישט היימיש,
והבן, (א"ה, נישט פאריש ידוע שלא
יעשה שום דבר כמעשה אכר (פאהר)
איש כפרי בלי דעת, והרי הוא
כמרוחק, וכמו כן לא יהי' היימיש,
כמו שאמרו חז"ל חברותא כלפי שמיא
מי איכא) :

אמת מקאצק תצמח

פז. בדרך בינונית

„כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה“ (ויקרא)
לא עבודת ה' גסה בבחינת שאור ולא עבודה של התקרבות
יתרה (היימיש), בבחינת דבש מתוק.

רבי צדוק הכהן רסיסי לילה אות לה

יהיה שופר גדול המעורר גם אלה, ואלה יקדימו
 לבוא כי השיקוע שלהם מצד כח השתדלות,
 וכאשר יתעוררו ויהפכו כח השתדלותם
 להשתדל לרדוף אחרי ה', מצד הרדיפה שלהם
 יקדימו בביאתם.
[ג] ואח"כ הנדחים, והם העצלנים השקועים
בדמיונות של תוהו ושל שוא ושל הבל. וזה
ענין מצרים שנקרא ערות הארץ, כי ענין ארץ
נקרא נדחים. והש"י הבטיח כי לא ירח ממנו
נדח, כי יתעוררו לקול שופר הגדול שישמיע
הש"י ללבבם, הגם שיתאחרו מהאובדים מצד
העצלות שבהם וצריכים להשתדלות יתירה,
אבל סוף יבואו כלם להר הקודש לירושלים,
דשם הוא היפך שני מיני דמיונות האלה כנזכר
לעיל.

[ב] ועל זה נאמר ביום ההוא וגו' האובדים
בארץ אשור והנדחים וגו',¹²¹ שהם שני מיני
השתקעות בדמיון, האחד שמשקיע עצמו
בהשתדלות תדירה בעסקי עולם הזה, כגון
לקבוץ ממון וכיוצא שאר תאות או רדיפת
שררה וכבוד או ניצוח וקנאה עד שלבו מוטרד
שאי אפשר לו לזכור את הש"י כלל, וזה נקרא
אובד ח"ו כאשר הוא בתכלית השיקוע. וזה
ענין אשור, שהראש שלהם סנחרב שבלבל כל
העולם כולו בהשתדלות עצומה כל ימיו, ולא
לישב בטל כישן דמי, והגם דזה גרע יותר עד
שהוא כאובד לגמרי מאחר שהוא שקוע
בהשתדלות וטרדות ולא בדמיונות של בטלה.

דעת זקנים

(יא) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו. לפי שאמר הקב"ה
על כל קרבן מקריב מלח והללו אין מקבלין מלח:

בעל הטורים

(יא) לא תעשה חמץ. לפי שיצר הרע דומה לשאור ומטעם
זה ג"כ הזהיר על הדגש שיצר הרע מתוק לאדם כדגש:

תולדות יעקב יוסף פרשת ויקרא

ובזה יובן מצוה הנ"ל, כל המנחה אשר
תקריבו לה' לא תעשה חמץ, שלא
יהא עם היצר הרע הנקרא חמץ כנודע, כי
כל שאור וכל דבש וגו', כי שני אלו צריך
להרחיק מעסק תורה ועבודת ה', שלא יהיה
להתפאר ולהתנשא כמו שאור או לשאר
הנאה שלו הנקרא דבש המתוק לחיך. וכי
תימא א"כ קשה על הש"ס שאמרו לעולם
יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה וכו',
לכך ביאר הכתוב עצמו קרבן ראשית
תקריבו, ר"ל כשהוא בבחירתו שהוא
ראשית ימיו בזה רשאי להקריב גם שאור
ודבש שיהיה תורתו להנאתו, כדי שאחר
כך יבא לשמה. ומכל מקום אל המזבח לא
יעלו לריח ניחוח כל זמן שעושה להנאת
עצמו, כי אם כדי שיבא אחר כך לשמה.
וזהו כוונת הש"ס שמתוך שלא לשמה בא
לשמה, מיהו כל זמן שעוסק שלא לשמה
**אין זה ריח ניחוח, ואם כן קושית תוס'
 לא קשה מידי וק"ל.**

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON